

УДК 821.133.1'06-3 =161.2
Д92

Літературно-художнє видання.
Дітям від 8 років.

Серія «Естер і Мандрагор»

Софі Дьйоед
У чаклунській школі
Том IV

Автор: Софі Дьйоед
Художник: Марі-П'єр Одду
Переклад з французької: Мія Марченко
Літературний редактор: Михайло Гнатюк
Відповідальний редактор: Ірина Олешко
Директор проєкту: Григорій Перон

Якщо бажаєте знати більше й бути в курсі всіх новин:
www.nashaidea.com

Софі Дьйоед
Д92 Естер і Мандрагор. У чаклунській школі : Том 4 / Софі Дьйоед, –
Дніпро : Наша Ідея, 2024. 128 с. : іл. (Серія «Естер і Мандрагор»)
ISBN 978-617-8396-01-5 (укр.) УДК 821.133.1'06-3 =161.2

Esther et Mandragore – A L'ECOLE DES SORCIERES,
written by Sophie Dieuaide, illustrated by Marie-Pierre Oddoux.

© Talents Hauts (FRANCE), 2018

© ТОВ «Наша Ідея», 2024.

© ТОВ «Наша Ідея», видання українською, 2024.

Підписано до друку 25.12.2023 р. Формат 84x108/32.
Папір книжковий. Гарнітура: Minion Pro. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 6,72. Тираж 3000 прим. Зам. 386/11.

ТОВ «Наша Ідея». Свідоцтво ДК № 7931 від 11.09.2023 р.
Юридична адреса: 49040, м. Дніпро, вул. Космічна, 49-Г.
Моб.: +380 (67) 365 42 84.

Віддруковано: ПП «Юнісофт». 61036, м. Харків,
вул. Морозова, 13-Б. Свідоцтво ДК № 5747 від 06.11.2017 р.

ISBN: 978-617-8396-01-5 (укр.)
ISBN: 978-236-2662-60-7 (фр.)

Глава I

Короткий Візит

Це я вперше повернулася назад до чаклунської школи, відколи оселилася в Іншому Світі. Не назавжди, звісно. Це мав бути короткий візит – так, на хвилюшку. Мені поки що зовсім не хотілося покидати світ людей, та й Мандрагорові теж. Він, до речі, красномовно на це натякав.

– Зовсім збожеволіла, Естер! – бурчав котисько. – Ти хоч знаєш, як нам перепаде, якщо про наш прихід дізнаються чаклунки з Великої Ради? Вони ж бо зробили нам таку ласку: майже ні за що послали тебе, чаклунку першого року навчання, до людей. І ось на

тобі, маєш... панночка Естер Фльордефер бере собі та й вертається, не спитавши дозволу! Це все вона винна!

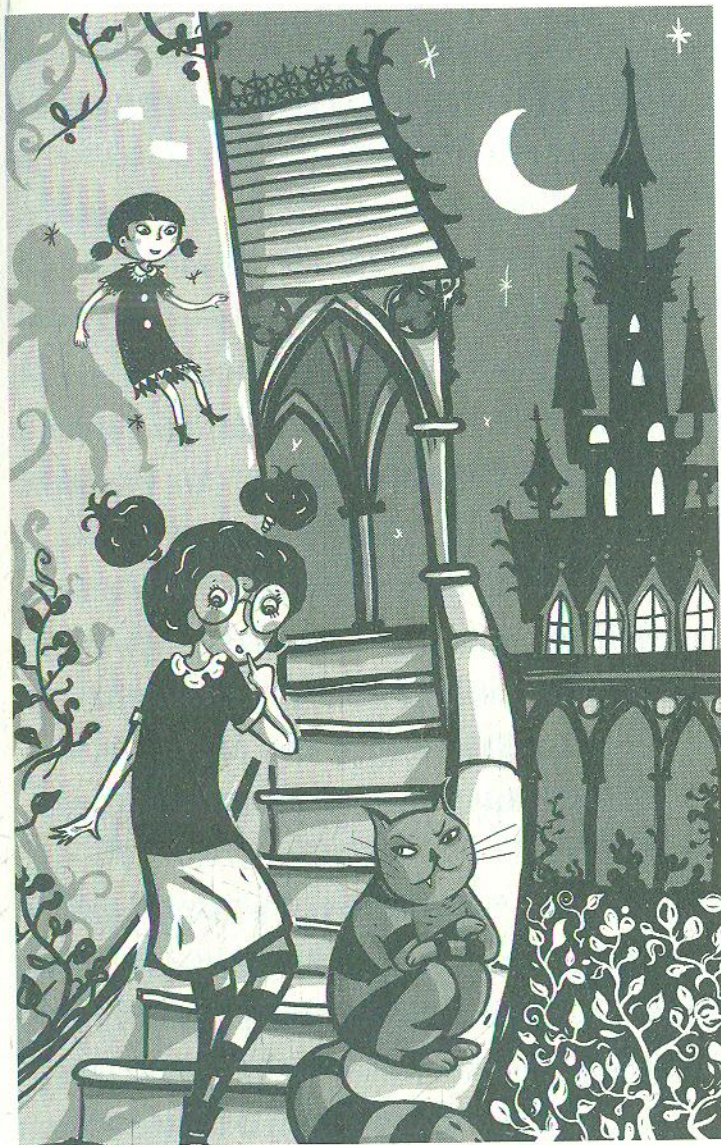
«Вона» – то моя подруга Люся, і кіт саме тицьнув у неї лапою. Люся знайшла прохід, що зв'язував наш світ із людським. Просто зараз кепкувала з Мандрагорового бурчання, весело пурхаючи поміж нами.

– Тим паче, що вона й не втомлюється! Знай, ширяє собі!

Люся була найменшою чаклункою в магічному світі. Для того щоб вільно літати хоч місяцями, їй вистачало краплинки жаб'ячої мазі, нанесеної на шию.

Перетнути шкільний парк глибокої ночі було непросто, визнаю. Та й стежки там кам'яністі. Ми проминули ліс, далі – грядки з рослинами для чаклунських узварів. І лише тоді видерлися по кам'яних сходах до дверей школи.

– Уф! – не вгавав Мандрагор. – Який сенс подорожувати з двома чаклунками, якщо все

одно доводиться скрізь теліпашитися своїми лапами, ніби я якийсь людський кіт? Могла б і чарами нас перенести!

– Тихо... Ми вже на місці, – прошепотіла йому. – Магія нас лише викрила б, а тепер є шанс непомітно увійти в школу.

Чаклунки не мають дивної звички людей спати вночі. Тож ми могли нашттовхнутися в коридорах на учнів, чи й гірше – на вчителів.

Я з котярою дісталася головної зали й шаснула за запилений гобелен, а Люся всілася на велетенську люстру. Бо до нас, занурившись у розмову з викладачкою з астрономії, саме наближалася директорка пані Міра.

– Я зараз чхну... – прошепотів Мандрагор.

– Цить...

На щастя, директорка з викладачкою швидко проминули. А учні, мабуть, були ще в класах. Тож нам удалося нікого не зустріти й піднятися на наш поверх.

– Усе гаразд, Естер? – спитала Люся, коли

ми увійшли в спальню. – Ти геть зблідла.

Подруга одразу ж полетіла до свого крихітного ліжечка, що стояло на етажерці. А я сіла на своє. Я стільки часу вже провела в Іншому Світі, що тепер дивно було повернутися сюди. Удома в чаклунки Агати, яка прихистила мене у світі людей, мала свою кімнату під дахом будинку. А тут в одній кімнатці дев'ять ліжок на дев'ять чаклунок!

Мандрагор застрибнув на ліжко слідом за мною й одразу ж почав скаржитися:

– Я й забув, яке твоє ліжко жорстке! Не матрац, а дошка! Люди хоча б уміють цінувати комфорт... У них є м'які перинки, а не ці колючі ковдри. Подушки з пір'я, а ще...

– *Dormi parva Mandragore!* – гукнула Люся.

Кіт скрутився на моєму ліжку й заснув на половині своєї фрази.

– Вибач, що приспала його, – сказала подруга з вершечка етажерки. – Просто не могла вже цього слухати.

– Нічого. Він і справді добряче набридає, – погодилася з нею. – Агата теж частенько його присипляє.

Раптом двері з гуркотом розчахнулися й усередину забігли Брюж, Міранда, Аделаїда, Бергій, Елоїза, Мальвіна, Мао й Герміна.

– Ой! Обожаю заняття з перевтілень! – вигукнула Мао і жбурнула зошити на ліжко. – Тим паче в мене виходить! Правда ж, я ефектно виглядала, коли була чорним лебедем?

Ніхто не відповів. Юні чаклунки приголомшено витріщалися на мене.

– Овва! – здивувалися вони. – Естер Фльордефер повернулася в чаклунську школу!

Усі затараторили. Однокласницям кортіло все-все дізнатися про людський світ. Запитання так і сипалися. Доки я відповідала на одне, решта подруг згоряли від цікавості. Навіть не знаю, скільки довелося повторити: «Тихіше! Нас можуть почути!»

– А ти ж хоч щось принесла нам, Естер? – раптом спитала Герміна. – Сподіваюся, даруночки будуть?

– Насправді, еее... ні. Я збирала дарунки багато місяців, проте ми так раптово сюди потрапили, що не встигла захопити їх із собою.

– Що? – обурилася Брюж. – Хочеш сказати, ти повернулася без жодної з тих цяцьок, про які писала?

– Та маю кілька дрібничок у кишенях, але...

– Покажи! Покажи! – вхопила мене за спідницю Мальвіна.

– Попереджаю, там нічого цікавого: просто блокнот і ручка.

– Уiii! – заверещала Міранда. – Магічний олівець із чорнилом всередині! То він існує! Це ж неймовірно!

– Бачиш. Негарно було злословити, – повернулася вона до Мао. – А ти казала, нібито Естер усе вигадує, щоб ми повірили, ніби люди дивовижні!